

*Samo posebni ljudi
mogu dotaknuti čovjeka blizinom.
Jer, oni ne traže pozornost.
Takvi su, posebni i tihi.
Ne treba im visina da bi se vidjeli.
Imaju oni u svom srcu
i nebo i mjesec i zvijezde.*

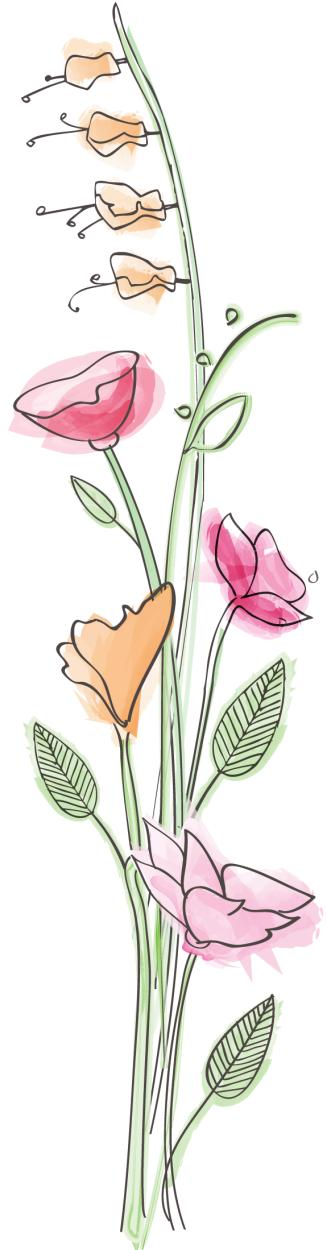
M. Lavrić

Arijana Mršić rođena je u Splitu 1976. godine. Njeni roditelji nadjenuli su joj ime u čijem značenju stoje riječi *junački, ratoboran i plemenit*, snažno predosjećajući da će za života hrabro braniti boje navedenih osobina. Sretno i bezbrižno djetinjstvo provela je u Dugom Ratu kradući moru i nebu iznad sebe nijanse plave, sakupljajući ih u očima da iz njih sipa gdje god je život odvede. Nakon završene osnovne škole i gimnazije nastavila je školovanje na Učiteljskom fakultetu. U Stobreču je osnovala svoj dom i prekrasnu obitelj. Kao uzorna i voljena učiteljica ostavila je traga u brojnim osnovnim školama, a posljednji dio svog radnog vijeka provela je u Osnovnoj školi Žnjan-Pazdigrad koju je svojim djelovanjem oplemenila zauvijek.

Priče koje započinju perfektom poput ove obično ne garantiraju puno sreće u narednim ispisanim redovima, no budući je ona ispisala čitav jedan život istinskom radošću u njenom se slučaju ne zna kad prestaje sadašnjost, a kada počinje prošlost. Arijana je (bila, ali ipak, taj perfekt će još malo pričekati) dobri i vedri duh naše male zajednice. Silno velika, ne toliko u visini koliko u ljudskosti, znala je kako se voli od srca, smije od srca i diše od srca. Nosila je svoj život jednostavno i nasmijano.

Njene krupne oči posjedovale su neku strpljivu blagost. U njima su se caklili pogledi stotine djece koju je svojim djelovanjem odgojila, obrazovala i u konačnici poslala dalje u svijet. Ljubav prema njima bila je duboka i strpljiva. Arijana im je uvijek stajala uz rame ispunjavajući ono proročanstvo *plemenita* u imenu svakim svojim djelom. Njena usta poučavala su svileno i tvrdo. Bila su okvir raznim dječjim imenima, a neka blaga milost ispunjavala je zrak kad god bi ih izgovarala. Posjedovala je neopisivu širinu u prsima, iznenadni humor i ljudskost koja ne zna za mjeru.

Nakon potpuno nepravedne dijagnoze teške bolesti odlučila se za hrabrost, borbu i ljubav. Odlučila se za život. Neslomljiv, stamen, gord i beskompromisan život. Život u kojem će svojim djelima služiti kao primjer svima koji je okružuju. Sputanom tijelu nije dozvoljavala da sputa njene želje i snove. Bila je tihi borac, putokaz i svakodnevni heroj. Svima nama. Herojstvo je to za koje još nisu osmišljeni ordeni. Najgori događaji ne biraju slučajno najbolje ljudi. Samo oni su to kadri iznijeti na ramenima ukalupljenima za uspravni hod, nikako i za pognutu sudbinu.

Do samoga kraja, sačuvala je najljepši osmjeh na svijetu, a dva kata iznad dva komada blistavo plavih očiju, živa vatra najradosnije tuge koju se može zamisliti. Ni slutila nije koliko je u svojoj borbi beskrajno lijepa, koliko nadahnjuje i ohrabruje sve oko sebe. Naša Arijana puno je više od učiteljice razredne nastave, ona je učiteljica hrabrosti, borbenosti i junaštva. Učiteljica Života koja nam je svima u nasleđe ostavila poruku da je život zaista samo jedan i da ga treba živjeti dajući svijetu najbolju verziju sebe, te se nikad poljuljati u pomisao da imamo svo vrijeme svijeta. Jer nemamo.

Vjerovali smo u njenu bitku, no neumoljiv je precizni kalkulator života. 22. travnja nespremne nas je zatekla tužna vijest o njenom, po svim mjerama svemirske pravde, preranom odlasku. "Otišla je naša Arijana" – četiri tvrde riječi koje smo prenosili s usta na usta trebale su objaviti kraj jednog života kojeg se ne da sabiti u konačnost. Četiri riječi koje kidaju kožu, premještaju tektonske ploče duše i tlo pod nogama. Riječi od kojih i dalje bježimo pokušavajući odvojiti sebe od nevolje, razum od nepravde, ljubav od duboke provalije nad kojom se nalazimo. I dok damar oštре боли pulsira u prsim, iz daleka kao da joj čujemo glas, osjećamo njen pogled pun blagosti, ljubimo njene nježne ruke i obraze mirisne od ljubavi koja ne poznaje rastanka. Tuga razara do granice fizičke boli, no pobjeđuje je vjera koja stvara otok nade usred oceana beznađa.

Postoje heroji koji odlaze nemetljivo i tiho, kako su i živjeli. Postoje tišine koje odjekuju preglasno. Postoji jedna Arijana. Na oblaku sjedi, iz duše se smije i zvonkim glasom poručuje "Ljube, sve je kako triba bit!".

Nisu joj trebale visine da bi se vidjela, ali visinama je trebala ona. Arijanin život treba dobiti najglasniji aplauz. Onaj dugi i snažni, od kojeg bride užarenii dlanovi, a nitko iz publike ne želi prvi stati jer je zaslужen do same srži. Zato pogledajte gore, u visine, i uputite joj jedan. Zaista ga je zaslужila.

Putuj Ljube naša, najlipša dušo... Tu na nebu, čije si boje uvijek nosila u očima ni ne sluteći da ćeš uskoro i sama biti dio njih.

Ona najljepša nijansa.

Okom nesaglediva.

Od srca otkinuta.

Sjaji jarkim sjajem tamo gdje nikakve tame nema.

Tvoji prijatelji.

